

Pro ni

(Neosobní konverzace na dálku)

Pjotyr Kanya

Včera jsi vstoupila do mého života,
otevřené dveře
a v nich ty,
promrzlá růže v zimní noci.

Žlutý měsíc zahalený v oblacích,
protahuje stíny rozstříknuté na chodník,
jako by opilému malíři spadla nádoba s barvou
a do toho klapot tvých bot.

Můj byt je opět prázdný,
jen zbytky tvé vůně
vytvářejí v mé mysli deja vu
a nutí mě chtít změnit minulost.

Fantazie, ta něžná mrcha,
se vysmívá mým představám,
objímám tě, přitisknu tě k sobě,
. . . pouhá iluze, která se rozplývá.

Mizí s posledními kousky tebe,
které ještě nestačily vyprchat,
zoufale se je snažím zachytit
a prodloužit si tak čas s tebou.

Iluzi vystřídá deprese,
z desek sešitu
vytahuji tvou pomačkanou fotku,
která pamatuje dobu, kdy jsi žila pro mě
a já pro tebe.

Marně se snažím přijít na rovnici času,
abych se mohl vrátit zpět
a změnit jedinou věc,
tu, kvůli které právem trpím.

Řekla jsi, piš co cítíš,
tak tady máš louži z mých slz
a každá kapka je jen pro tebe.